

XIII.

Posledně jsme si ukázali, že ačkoliv se nedokážeme pohybovat nazad stejně rychle jako raci, přece jen při dobré vůli a cviku zdoláme i tento problém. Bude se nám to hodit zvláště při otáčení. V úzké ulici, na silnici a všude tam, kde nedokážeme otočit do protisměru naráz, budeme muset zacouvat zpět a nadjet si. I tento úkon je lépe nacvičit si někde na nerušeném místě, abychom pak při skutečné potřebě nezdržovali (a neohrožovali) dopravu.

Při otáčení ve stísněném prostoru je nejdůležitější podmínkou rychlá změna ředu. Naučíme se proto jednoduché metodě: ještě při jízdě vpřed, těsně před zastavením rychle vrátíme přední kola alespoň do přímého směru. Ihned při rozjezdu nazad dokončíme pohyb volantu do plného ředu. Provedeme-li oba tyto úkony skutečně okamžitě, ztratíme z nájezdu jen velmi málo. Pohyby volantu nám v této chvíli nedají mnoho námahy, což je důležité hlavně pro řidičky, které nevládnou velkou fyzickou silou.

Couvání využijeme s výhodou i při zaparkování do krátkého prostoru. Chcete-li správně zaparkovat, nepokoušejte se nikdy zajet tam popředu. Při nájezdu k vyhlídnutému místu jedete těsně (asi 30 cm) podél řady parkujících vozidel. Minete volné místo a zastavíte se vedle vozidla, které (po směru vaší jízdy) parkuje před volným místem. Zařadíte zpátečku a couváte. Takřka okamžitě natočíte volant do plného pravého ředu, takže zadní část vašeho vozu začne

zajíždět do volného místa těsně za parkujícím vozidlem. A nyní pozor: v okamžiku, kdy vaše přední kola míjejí zadní kola stojícího vozu, stočíte volant rychle do levého ředu. Na rychlosti velmi záleží! Provedete-li je příliš brzy, narazíte svým nárazníkem o zadní část stojícího vozu. Provedete-li je příliš pozdě, nestačí vám volné místo. Přetočíte-li volant příliš pomalu, nedostanete se vedle chodníku, ale vyjedete zadními koly na něj.

Až se potom vrátíte ke svému vozu, nebudete mít už s výjezdem ze stísněného prostoru potíže. Přední kola, která zůstala v plném levém ředu, budou sledovat stejnou stopu, jako při zacouvání, kterým jste se na parkoviště dostali.

Kreslil dr. J. Fischer

JEDNOU VĚTOU:

Již brzy se na našem trhu objeví nové skútry Manet, které budou mít pěkný vzhled a dobrý výkon; budou vybaveny i elektrickým startérem.

Vítězstvím v letošní Šestidenní nám připadl úkol uspořádat příští ročník této vrcholné soutěže; vzhledem k příliš obtížným podmínkám v okolí Špindlerova Mlýna se tentokrát uvažuje o Liberci, kde je sice pěkný terén, ale zatím nedostačující možnosti ubytování.

PŘIDALI JSME JEN TITULKY

TAKY ŽE SE DIVÍME!

... člověk se musí vlastně divit, že dosud žádný z živých ani mrtvých skladatelů tento nápad nedostal.

Lidová demokracie

A TO SE SMÍ?

Ten nešťastný alkohol. Kolikrát se už disciplinární komise zabývala jeho požíváním v závodě.

Nová svoboda, Ostrava

1958 LET MĚSTA BRNA

Na příklad jen jedna kunčická vysoká pec spotřebuje tolik vody, kolik město Brno v začátku našeho letopočtu.

Nová svoboda, Ostrava

TO SE MÁME ČÍM CHLUBIT

Lék, jenž zabil Mariu Labancovou, se k nám řadu let dovážel a od letošního roku jej vyrábíme sami!

Zápisník 58

BUDEME OLIZOVAT NOŽE?

Z minerálních látek se v naší stravě nedostává vápníku, který je obsažen v mléčných výrobcích a železe.

Lidová demokracie

TO ALE OPSAL Z VRCHLICKÉHO

A pak to začalo. Cirkus vřel jak váza přeplněná, psal kdysi Josef Svatopluk Machar.

Svět sovětů

CESTUJÍCÍM JE TO JEDNO

37minutové zpoždění vlaku od Kralup nezavinila dnes Pražská dráha – vlak přijala už s tímto schodkem od dráhy ústecké...

Večerní Praha

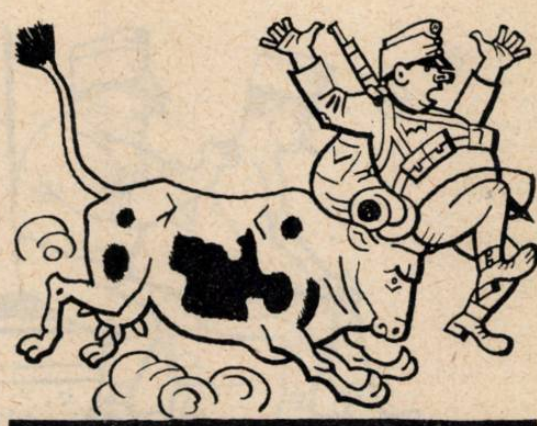
OSUDY DOBRÉHO VOJÁKA ŠVEJKA VE SVĚTOVÉ VÁLCE

7. A tu bílá postava zvedla ruku k čepici a vypjala prsa: „Poslušně hlásím, pane oberlejttnant, že sem dříví nepřines a že mi v tom lese někdo ukradl uniformu. Já jsem si ji dal do mraveniště, aby mi mravenci z ní vybrali vši a hnidy. Voni ty mravenci ty vši a hnidy tahaj jedna radost. Poslušně prosím, že jsem si tam potom ve struze umyl nohy a že jsem si drobátko zdřímil; pak už moje uniforma byla pryč. Poslušně prosím vo novou uniformu a vo pátrání po zloději, co mě připravil vo mý medaile.“ – „Dostaneš uniformu, dostaneš, Švejku,“ ulehčeně řekl oberlejttnant.

8. „Víš, Švejku, zkusil jsem už s tebou moc, ale kdyby tě byli doopravdy zabili, bylo by mi na světě smutno.“ – „Poslušně hlásím, pane oberlejttnant,“ usmál se něhyplně Švejk, „že se tedy kvůli nim zabít nenechám.“ – Baloun se zatím vzpamatoval, a když potom Švejka ohmatal, uvěřil, že to není jen jeho duch. Vypravoval mu, jaký měl slavný pohřeb, že medaile byly zachráněny a jak šrapnel zabil zloděje. Švejk řekl: „Vzal si na sebe jen kalhoty a potrestala ho smrt; kdo ví, co by se bylo stalo, kdyby si byl voblík i mou blůzu, to ho mohlo stihnout něco horšího.“

9. Asi za týden po této události pustili Rusové do rakouských zákopů pekelný oheň a k večeru se rozlehló zákopy volání: „Zurück! Alles zurück!“ Švejk se na tomto ústupu ztratil a valil se sám spokojeně v tom lidském toku, který sebou zmítal a klel. Před nimi hnali honáci stáda dobytka. Tu nepřítel se nastřelil na silnici, poslal na ni šrapnel salvami a raněná zvířata, šílená strachem, se plašila a utíkala do polí. Jedna velká, statná kráva, ženouc se slepě kupředu, nabrala na rohy Švejka, který šel po kraji silnice a pustila se s ním do polí.

10. Patrola 8. pluku donských kozáků opatrně postupovala kupředu. Pojednou praporčík komandoval: „Ložis!“ a bez koně plazil se do houštin, odkud bylo slyšet bučení a lidský hlas. A uviděl, jak se na mýtině popásala velká strakatá kráva, kterou vodil muž v rozedrané rakouské uniformě. Potom uzavaz krávu, vlezl pod ni a začal dojit mléko do misky, mluvě sám k sobě: „Vidiš, Strako, teď tu budem v těch lesích poustevničit. Jen, Strako, pusť víc, nedělej si vodu.“ Praporčík kývl na nejbližšího kozáka a zašeptal: „Zajatec? Blázen? Či co?“

11. „Vaše blahorodí,“ zašeptal kozák, „u něho vintovka!“ – „Ano?“ podivil se důstojník a teprve si všiml, že muž má přes plece pušku. Dal rozkaz: „V pírod!“ – a čtyři jezdcí octli se na mýtině, namířili kopí na muže a houkli: „Ruky v verch!“ Muž-voják zvedl ruce nahoru a jeden z kozáků seskočil s koně a odebral mu pušku. A když vzal vojáka za rameno, všiml si medailí na jeho blůze; řekl důstojníkovi: „Medaile u něho! Začí, že na naše bratry střílel!“ a dal vojákovu políček, načež mu medaile strhl a dal do kapsy. Pak vedl zajatce ke štábu.

12. Potkali pluk a kozák dodal zajatce před štáb důstojníků. Tlustý plukovník na něho houkl: „Vot, vojennoplen-ny!“ Kažetsa, živój jazyk! Kak tvoja familija?“ – „Poslušně hlásím, že sem svobodnej,“ řekl zajatec, „ale je to vod nich, vašnosti, hezký, že se mě ptaj na ženu a na dětičky.“ – Důstojník se obrátil na štáb s otázkou: „Durak-čudak?“ a pak pravil k zajatci: „Sagst du dein Name!“ A tu se voják vypjal jako struna, zabodl oči do očí plukovníka a děl hlasem, který přelétěl celou širou Rus až k Černému moři: Josef Švejk, Praha, Na bojišti, „U kalicha!“